

‘Η ‘Αργυρώ στούς ούρανούς

Σ τις 23 Ιουλίου η ‘Αργυρούλα μας έφυγε για τούς ούρανούς. Έφυγε για τούς ούρανούς και βρίσκεται κοντά στον Κύριό μας, πού αγάπησε πολύ, και στην Κυρία Θεοτόκο μας, ιδιαίτερα την Γοργούπηκοο, πού εύλαβείτο πολύ, κοντά στους ‘Αγίους πού τιμούσε και εύλαβείτο επίσης πάρα πολύ. Έφυγε ή ψυχή της εφημεριδούλας μας.

‘Η ‘Αργυρώ έκανε τίς περισσότερες έργασίες. Κάθε φορά, πού της έδινα τά κείμενα, άρχιζε νά τά επεξεργάζεται μέ ιδιαίτερη ζέση. Η εφημερίδα ήταν “τό εργόχειρό” της, όπως έλεγε. Γι’ αυτό, ούτε και ή επώδυνη ασθένειά της δέν στάθηκε ικανή νά τήν έμποδίση από τήν άσχολία της αυτή. Έξακολουθούσε νά εργάζεται επί ώρες μπροστά στον υπολογιστή, γιά νά “κεντήση” τά κείμενα επάνω στό χαρτί.

Έίχε πει, κάποτε, σέ μία φίλη της: “Εργάστηκα επί 25 έτη ως πολιτικός μηχανικός στό δημόσιο, νομίζω επιτυχώς. Όμως, τίποτε από όσα έζησα και έκανα δέν μέ συγκίνησε όσο αυτή εδώ ή εφημερίδα. Αυτό είναι τό “εργόχειρό” μου. Τό αγαπώ πολύ και μέ αναπαύει πολύ”.

‘Η ‘Αργυρώ διακονούσε όλ’ αυτά τά χρόνια προθύμως, άθορύβως, άγογγύστως και άνιδιοτελώς. Τί άνιδιοτελώς, πού πλήρωνε και από τήν τσέπη της. Μου έλεγε καμιά φορά :

- Πάτερ, πρέπει ν’ αγοράσουμε χαρτί.

Κι άν έγω δέν είχα χρήματα, της έλεγα:

- ‘Αργυρούλα μου, έσύ...

- Νάναι εύλογημένο, πάτερ μου, νάναι εύλογημένο.

“Άλλοτε γιά μελάνι, άλλοτε γιά τα ταχυδρομικά ...

Ήταν και πολύ λεπτολόγος ή ‘Αργυρώ. Κάποτε πήγε νά τή βοηθήση ένα παιδί. Του έδωσε νά διπλώνη και νά καρφισώνη τίς εφημεριδούλες. Αύτός, καθώς φαίνεται, δέν τίς δίπλωνε και τόσο καλά, όποτε του λέει:

- “Όχι έτσι ‘Αστεριέ μου, όχι έτσι, αλλά ή μία γωνία νά είναι ακριβώς επάνω στην άλλη, ή σφραγίδα του “Τιμής ένεκεν” νά είναι σ’ αυτή τή θέση, τό μελάνι νά είναι κόκκινο.....

Τήν ‘Αργυρούλα μας δέν τή στερήθηκε μόνο ή εφημερίδα, αλλά και ό ‘Άγιος Στέφανος. Μας λείπει κάθε μέρα από τίς έσπερινές ακολουθίες, από τά στολιώματα των άγιων εικόνων στις εορτές. Λείπει στα παιδιά του Λυρείου ‘Ιδρύματος, πού τόσο πολύ αγαπούσε και φρόντιζε. Λείπει σέ όλους τούς χανσενικούς, πού συχνά επισκεπτόταν στό Νοσοκομείο Λοιμωδών. Λείπει σέ όλους έμάς πού τή γνωρίσαμε και τήν αγαπήσαμε.

Μνησθείη Κύριος ό Θεός της ύπομονής της, της αγάπης της και γενικώς όλων των καλών έργων της και άς αναπαύση τήν ψυχούλα της μετά των άγιων έν χώρα ζώντων, έν σκηναίς δικαίων.

Σίμων μοναχός

Γερώντων

✘ Η βαθειά μετάνοια και συντριβή, όχι μόνο ελευθερώνει τόν άνθρωπο από τόν φόβο του θανάτου, αλλά του δίνει χαρά και αισιοδοξία.

✘ Η μεγαλύτερη απόδειξι ότι δέν μεταδίδονται νόσοι μέ το Πανάγιο Σώμα και τό Τιμιο Αίμα

του Κυρίου μας, είναι οι ιερείς των Νοσοκομείων, οι όποιοι καταλύουν τή Θεία Κοινωνία, αφού κοινωνήσουν οι άρρωστοι.

✘ “Αν άξιοποιούμε σωστά τήν κάθε στιγμή, τήν κάθε ώρα, τότε όλος ό χρόνος της ζωής μας θά είναι πολύ εύλογημένος.

Πατήρ Ευσέβιος

✘ “Αν μέ τή μάθησι δέν μορφώνεται κάποιος, δέν διορθώνεται, δέν έξευγενίζει τή ζωή του, τίποτα δέν τόν ώφελει.

✘ ‘Ασφαλίζουμε τίς θύρες και τά παράθυρα του σπιτιού. Έτσι πρέπει νά ασφαλίζουμε και της ψυχής τίς αισθήσεις.

✘ Νά αγαπάς τήν ταπεινώσι. Τό νερό, όταν βρέχει, δέν μένει στις κορυφές, αλλά κατεβαίνει στις πεδιάδες.

Γέρων ‘Ιερώνυμος Αιγίνης

✘ Γιά νά ώφελῆσαι από τίς αναποδιές, πού σου συμβαίνουν, νά λέγης: “Ο Θεός επέτρεψε νά έλθουν έτσι τα πράγματα γιά τό καλό μου, γιά τή σωτηρία μου”.

✘ ‘Αλλοίμονο, άν προσευχώμαστε μόνο μέ τά χείλη, και ή καρδιά μας είναι γεμάτη άκαθαρσίες και κακιές!

✘ “Όπου ύπάρχει μετάνοια, εκεί ύπάρχει και τό έλεος του Θεού και έλπίδα σωτηρίας. Στην άμετανοησία ύπάρχει σκληρυνσι της καρδιάς και δρόμος άπωλείας. Δυστυχώς, ό κόσμος δέν έχει άληθινή μετάνοια. Γι’ αυτό βαδίζει προς τήν καταστροφή.

✘ ‘Ο ταπεινός θεωρεί τόν έαυτό του “υποκάτω πάντων”. Γι’ αυτό τόν λόγο όλους τούς αγαπά, όλους τούς συγχωρεί και, πρό παντός, κανένα δέν κατηγορεί.

Γέρων Γερμανός Σταυροβουνιώτης

- *Ευλόγησέ με, πάτερ μου.*

Καί ὁ πατέρας μου ἀπαντοῦσε:

- *Ὁ Θεός νά σέ εὐλογῇ, παιδί μου.*

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τό μάθαινα αὐτό. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν τόν δικό μου πατέρα, "πατέρα μου"! Καί ἐκεῖνος - ὁ θαυμαστός καί σεβαστός πατέρας μου - ἔλεγε ὅλους τούς κατοίκους τοῦ χωριοῦ "παιδί μου"!

Ἦ ἐκπληξη μέ συνεκλόνησε. Ἦταν ἀπίστευτο. Ἦ πρώτη μου ἀντίδρασις ἦταν ν' ἀρνηθῶ νά πιστεύσω μιά τέτοια ὑπερβολή. Εἶπα πώς δέν εἶχα ἀκούσει καλά. Ἔνα τέτοιο πράγμα δέν μπορούσε νά εἶναι ἀληθινό. Ἄν καί ἤμουν ἀκόμη πολύ μικρός, ἤξερα κιόλας, πώς δέν πρέπει κανεῖς νά ἐμπιστεύεται τίς αἰσθήσεις.

Πλησίασα, λοιπόν, τόν πατέρα μου. Κόλλησα ἐπάνω στά γόνατά του. Καί ἀμέσως τό πληροφορήθηκα. Δέν ὑπῆρχε πιά ἀμφιβολία. Τό ἀπίστευτο πράγμα ἦταν ἀληθινό: ὅλοι οἱ χωρικοί, φιλώντας τό δεξιό χέρι τοῦ πατέρα μου, τόν ἔλεγαν "πατέρα μου". Τόν δικό μου πατέρα τόν ἔλεγαν ὅλοι "πατέρα". Καί ἐκεῖνος - ὁ θαυμαστός, ὁ σεβαστός μου πατέρας - ἔλεγε "παιδί μου" ὅλους τούς χωρικούς.

Ἐκλεισα τά μάτια μου γιά νά μή βλέπω πιά ἕνα τέτοιο θέαμα. Ξέσπασα σέ λυγμούς καί ἔφυγα. Ὅσο μπορούσα μακρύτερα. Γιά νά μήν ακούω καί νά μή βλέπω πιά. Μιά τέτοια ἀδικία ἦταν ἀβάσταχτη γιά τήν εὐθραυστή καί μικρή ὑπαρξί μου.

Ἦστερα ἀπ' αὐτή τήν ἡμέρα ἐξέταζα προσεκτικά τά παιδιά τῶν γειτόνων. Ἦταν παιδιά τῆς ἴδιας ἡλικίας μέ μένα. Καί, κοιτάζοντάς τα, ξεσποῦσα καί πάλι σέ λυγμούς. Γιατί καθένα ἀπό τά παιδιά αὐτά - ἀντίθετα ἀπό μένα - εἶχε τόν δικό του πατέρα. Ἀποκλειστικά δικό του. Ὅχι ὅπως ἐγώ. Γιατί ἐγώ εἶχα ἕναν πατέρα, τόν ὁποῖο ἔπρεπε νά μοιράζωμαι μέ ὅλο τό χωριό. Αὐτό ἦταν πολύ χειρότερο ἀπό τό νά μήν εἶχα καθόλου πατέρα...

Τό μεσημέρι τῆς μέρας ἐκείνης δέν θέλησα νά φάω. Κρύφτηκα. Καί ἔκλαιγα γιά τή δυστυχία μου. Ὁ πατέρας μου ἤλθε γιά νά μέ παρηγορήσει.

- Γιατί κλαῖς; μέ ρώτησε.

- Ὅλα τά παιδιά τοῦ κόσμου ἔχουν τόν δικό τους πατέρα, ἐκτός ἀπό μένα, εἶπα.

- Ἐσύ, κι' ἐσύ ἔχεις ἕναν πατέρα. Ἐγώ εἶμαι ὁ πατέρας σου.

- Ναί, εἶσαι ὁ πατέρας μου. Αὐτό εἶναι σωστό. Ἀλλά δέν εἶσαι ἀποκλειστικά δικός μου πατέρας. Εἶσαι ὁ πατέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μή μοῦ πῆς πώς αὐτό δέν εἶναι

Ὁ γυιός τοῦ ἱερέως

σωστό. Εἶσαι πατέρας ἀκόμη κι' ἐκείνων πού εἶναι πιό μεγάλοι ἀπό σένα στήν ἡλικία. Τούς ἀκούσα καί τούς εἶδα. Πατέρας τῶν γερόντων! Τούς ἀποκαλοῦσες "παιδιά σου". Εἶσαι ὁ πατέρας ὅλου τοῦ κόσμου. Πατέρας τοῦ καθενός.

Ἦ δυστυχία μου μ' ἐμπόδιζε νά μιλῶ. Μιά θηλειά μ' ἐπνιγε στόν λαϊμό. Καί οἱ λέξεις σταμάτησαν νά βγαίνουν ἀπό τό στόμα μου. Καί εἶχα δικίο νά εἶμαι δυστυχής.

Γιατί ἀγαποῦσα τόν πατέρα μου. Καί, ὅταν ἀγαπᾶ κανεῖς κάποιον ἢ κάτι, θέλει νά τοῦ ἀνήκη ἀποκλειστικά. Ὅταν κάποιος ἀγαπᾶ ἕνα λειβάδι, ἕναν κήπο, ἕνα ζῶο ἢ ἕνα

πράγμα, θέλει νά τό ἔχη στήν ἀπόλυτη κατοχή του. Τό νά κατέχης καί νά σοῦ ἀνήκη ἕνα πράγμα πού ἀγαπᾶς, εἶναι νόμος τῆς φύσεως. Αὐτός, πού ἀγαπᾶ, εἶναι ἔτοιμος νά πληρώσῃ ὅποιαδήποτε τιμή καί νά κάνῃ ὅποιαδήποτε θυσία, γιά νά κάνῃ δικό του τό πράγμα πού ἀγαπᾶ.

- Ἐγώ σέ ἀγαπῶ τόσο πολύ! Καί τώρα ἀνακαλύπτω πώς εἶσαι πατέρας ὅλου τοῦ χωριοῦ, εἶπα. Πές μου, γιατί εἶσαι ὁ πατέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Τό ποθοῦσα τόσο πολύ νά εἶχα κι' ἐγώ ἕνα δικό μου πατέρα. Ἀπόλυτα δικό μου... Ὅπως τ' ἄλλα παιδιά. Γιατί λοιπόν δέν ἀνήκεις ἀποκλειστικά σέ μένα;

- Εἶμαι πατέρας ὅλων, γιατί εἶμαι ἱερεύς, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

- Πώς λοιπόν εἶσαι πατέρας ὅλων; Ξέσπασα πάλι. Εἶσαι ἀκόμα πατέρας καί τῶν ἀνθρώπων πού δέν κατοικοῦν στό χωριό μας;

- Ναί, ἀπάντησε. Εἶμαι ὁ πατέρας τῶν ἀνθρώπων πού κατοικοῦν στό χωριό μας. Καί πατέρας ἐκείνων πού κατοικοῦν σέ ἄλλα χωριά καί στά χωριά ἀκόμη πού βρίσκονται στήν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς. Εἶμαι πατέρας ἀνθρώπων, πού ποτέ μου δέν εἶδα. Καί κάτι ἀκόμη περισσότερο: εἶμαι πατέρας τῶν ἀνθρώπων πού πέθαναν ἀπό πολλούς αἰῶνες τώρα.

Τά δάκρυα κυλοῦσαν στά μάγουλά μου. Δάκρυα καυτά, σάν λυωμένο μέταλλο. Μέ πολλή δυσκολία μπόρεσα νά ρωτήσω, τρομαγμένος ἀπό τό πρωτάκουστο γεγονός:

- Εἶσαι ὁ πατέρας τῶν νεκρῶν; Ὅλων τῶν νεκρῶν;

Τό ποτήρι τῆς δυστυχίας μου ξεχειλίσε, γιατί ὁ πατέρας μου μοῦ ἀπάντησε καταφατικά:

- Εἶμαι ὁ πατέρας τῶν νεκρῶν. Εἶμαι ὁ πατέρας τῶν ζωντανῶν καί εἶμαι ὁ πατέρας αὐτῶν πού θά γεννηθοῦν αὔριο, σ' ὀλόκληρο τόν αἰῶνα ἢ σέ χίλιους αἰῶνες, μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου.

Ἦμουν τόσο βαθεῖα θλιμμένος ἀπό τήν τρομερή αὐτή ἀποκάλυψη, ὥστε ἤμουν ἔτοιμος νά ἐγκαταλείψω τόν πατέρα μου. Ἐμοιαζα τή στιγμή ἐκείνη μέ τούς προγόνους μου, τούς Ἀθανάτους, πού δέν παραδέχον-

ταν παρά μονάχα τό απόλυτο, πού δέν καταλάβαιναν τούς συμβιβασμούς, ή τίς συναλλαγές. Ὁ Θεός μου χάρισε ἕναν πατέρα, ἕνα δῶρο προσωπικό, τόσο προσωπικό, ὅσο εἶναι τό σῶμα μας, καί δέν δεχόμεν, νά γίνῃ αὐτός ἕνα κοινό πρᾶγμα. Ἦταν δικός μου. Ἀποκλειστικά δικός μου. Καί ἂν δέν θά μπορούσα νά τόν ἔχω ἀποκλειστικά δικό μου, θά προτιμούσα νά τόν ἐγκαταλείψω. Ἦμουν τόσο μικρός, πού δέν ξεπερνοῦσα τό γόνατο τοῦ πατέρα μου, ὅμως τόν ἀγαποῦσα καί δέν ἤθελα νά τόν ἔχω μοιρασμένο.

- Σ' ἐγκαταλείπω, τοῦ εἶπα. Μιά κι' ἔχεις τόσα παιδιά, ἄλλα ζωντανά, ἄλλα πεθαμένα ἢ ἄλλα πού πρόκειται νά γεννηθοῦν, δέν ἔχεις ἀνάγκη ἀπό μένα. Δέν εἶμαι παρά ἕνα ἀκόμα δυστυχισμένο παιδί, ἀνάμεσα σ' ἑκατομμύρια παιδιά, στό καθένα ἀπό τά ὁποῖα λές τόσο τρυφερά "παιδί μου". Ἀλλά δέν εἶχα τό θάρρος καί τή δύναμι νά φύγω. Ἔμενα ἀκίνητος, τόσο δά μικρός μπροστά στόν πατέρα μου καί ἔκλαιγα, ἔκλαιγα.

- Γιατί ὁ ἱερεὺς εἶναι πατέρας τόσων πολλῶν ἀνθρώπων; ρώτησα.

Ὁ πατέρας μου σιωποῦσε. Ἦταν κι' αὐτός λυπημένος, ὅπως κι' ἐγώ. Ἦταν ἀνάστατος. Δέν τοῦ εἶχαν ἔλθῃ ποτέ στόν νοῦ οἱ ἐρωτήσεις πού τοῦ εἶχα κάνει. Ἄν καί ὁ πατέρας του ἦταν ἱερεὺς, ὅπως κι' αὐτός, οἱ ἐρωτήσεις μου τόν γέμιζαν κατάπληξι. Δέν περίμενε οὔτε τά δάκρυά μου, οὔτε τή ζήλεια μου. Ἐπιπλέον ὁ πατέρας μου ἦταν ταραγμένος ἀπό τόν πόνο μου, γιατί ἦταν ἀκόμη πολύ νέος. Ἦμουν τό πρῶτο του παιδί. Θά ἤθελε πολύ νά μέ παρηγορήσῃ, ὅπως παρηγοροῦν συνήθως τά παιδιά. Μά δέν ἤθελε νά μοῦ πῆ μισόλογα ἢ ψέμματα. Δέν μπορούσε νά μοῦ ἀπαντήσῃ ὅ,τιδήποτε. Τό νά εἶναι κάποιος χριστιανός σημαίνει πρὶν ἀπ' ὅλα ὅτι εἶναι σοβαρός ἀνθρώπος. Νά μὴν παίρνῃ τίποτε στά ἐλαφρά. Ἀκόμα καί ἡ ἀπάντησι πού δίνει σ' ἕνα παιδί πού κλαίει, πρέπει νά εἶναι κάτι τό σοβαρό. Γιατί κάθε πράξι, γιά τόν χριστιανό, δέν ἔχει συνέπειες μονάχα ἐδῶ κάτω, σ' αὐτήν τήν γήινη ὑπαρξι, ἀλλ' ἀκόμη, καί κυρίως, ἐκεῖ ψηλά καί γιά πάντα.

Ἐνας πιστός ἀνθρώπος ἀγνοεῖ τελείως τήν ὑποκρισία. Μέ τήν ὑποκρισία μπορεί κανεὶς νά κρύψῃ τήν πραγματικότητα ἀπό τούς γείτονες καί τούς γήινους δικαστές κι' ἔπειτα νά περιμένῃ τή λήθη. Γιά τόν χριστιανό εἶναι ἐντελῶς τό ἀντίθετο. Γιατί ὁ χριστιανός γνωρίζει, πῶς τίποτε δέν μπορεί νά ξεγελάσῃ τό μάτι τοῦ Θεοῦ καί πῶς ἡ λήθη εἶναι ἀδύνατη στή μνήμη τοῦ Θεοῦ καί πῶς ἐνώπιόν του τίποτε δέν μπορεί νά κρυφθῇ.

Ὁ πατέρας μου λοιπόν δέν μπορούσε παρά νά μοῦ ἀπαντήσῃ μέ σοβαρό τρόπο. Αὐτό πού ἐπρόκειτο νά μοῦ πῆ, ἔπρεπε ν' ἀποτελῇ μιὰ ἀξιόλογη ἀπάντησι καί ἐνώπιον ἀκόμα τοῦ Θεοῦ. Ἄν καί θ' ἀπευθυνόταν σ' ἕνα τόσο μικρό παιδί. Καί ἔκλαιγα. Ἦταν ἡ πρώτη μου μεγάλη δυστυχία. Καί τά δάκρυά μου ζυμώνονταν μέ τή θεολογία, πού ὑπῆρξε ἡ πηγή τῆς πρώτης μου ὀδύνης ἐπὶ τῆς γῆς... ❖

Μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς

Τέσσερις φίλοι συμφώνησαν ν' ἀσκητεύσουν. Οἱ τρεῖς ἠούχαζαν καί ὁ τέταρτος ἀνέλαβε νά τούς ὑπηρετῇ. Ἔδινε τά ἐργόχειρά του στήν ἀγορά τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ κι' ἀνέβαζε στό ἡσυχαστήριο τά ἀναγκαῖα τρόφιμα.

Ἦστερα ἀπό λίγα χρόνια ἀπέθαναν οἱ δύο κι ἔμειναν μόνοι ὁ διακονητής κι ἕνας ἀπό τούς ἡσυχαστάς. Κάποτε ὁ διακονητής, πού ἦτο καί πιό νέος, ἐκεῖ στό χωριό πού κατέβαινε, βρέθηκε σέ πειρασμό κι ἔπεσε σέ μεγάλη ἀμαρτία.

Κοντά στό ἡσυχαστήριο εἶχε στήσει τήν καλύβα του κι ἕνας ἅγιος Ἐρημίτης, πού εἶχε λάβει ἀπό τόν Θεό διορατικό χάρισμα κι ἔβλεπε μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς του ἐκεῖνα, πού δέν μπορεί νά διακρίνῃ ὁ ἀνθρώπος μέ τα σωματικά του μάτια. Σ' αὐτόν τόν ἅγιο ἀνθρώπο ἀπεκαλύφθη, πῶς οἱ δύο ἡσυχασταί στόν Οὐρανό παρακαλοῦσαν τόν Θεό, νά παραχωρήσῃ νά φαγῶθῃ ἀπό ἄγριο θηρίο ὁ ἀδελφός πού ἔπεσε, γιά νά ξεπλύνῃ μέ τό αἷμα του τήν ἀμαρτία, μή χάσῃ τόν Παράδεισο καί χωριστοῦνε.

Καθώς λοιπόν ἐπέστρεφε ὁ διακονητής ἀπό τό χωριό, τοῦ ἐπετέθη ξαφνικά ἕνα ἄγριο λιοντάρι, ἔτοιμο νά τόν κατασπαράξῃ. Ὁ ἄλλος ἀδελφός, πού τόν περίμενε ἐπάνω στό ἡσυχαστήριο, εἶδε ἀπό μακριά τόν κίνδυνο καί, κατατρομαγμένος, ἔπεσε στά γόνατα καί παρακαλοῦσε τόν Θεό, νά γλυτώσῃ τόν ἀδελφό του ἀπό τά δόντια τοῦ θηρίου.

Οἱ δύο στόν Οὐρανό, ἔβλεπε πάντα ὁ διορατικός Γέρον, ἔλεγαν μέ θέρμη:

- Κύριε, κάνε ἔλεος νά κατασπαραχθῇ ἀπό τό θηρίο, γιά νά ἐξιλεωθῇ.

- Κύριε, σῶσε τόν δούλο σου ἀπό τά δόντια τοῦ θηρίου, φώναζε κάθιδρος ἀπό ἀγωνία κάτω ὁ ἡσυχαστής.

Τότε ἐγινε κάτι ἀπροσδόκητο: Ἐνῶ τό φοβερό ἀφρικανικό λιοντάρι εἶχε σχεδόν ἀρπάξῃ μέ τά μπροστινά του πόδια τό θῦμα του ἀπό τόν λαιμό, ἔκανε ξαφνικά μεταβολή κι ἐξαφανίστηκε στήν κοντινὴ ζούγκλα, σάν νά τό ἐδίωχνε ἀκατανίκητη δύναμι.

Καί ὁ Ἅγιος Ἐρημίτης ἀκουσε φωνή νά λέγῃ στοὺς δύο στόν Οὐρανό:

- Εἶναι δίκαιο, νά γίνῃ τό αἵτημα ἐκείνου πού ἀγωνίζεται ἀκόμη μέ τή σάρκα κάτω στή γῆ. Σέ σᾶς ἀρκεῖ ἡ ἐδῶ ἀνάπαυσις καί μακαριότης.

Γεμάτος συντριβή καί μετάνοια γιά τήν πτώσι του, Ἦστερα μάλιστα ἀπό τέτοιο κίνδυνο πού εἶδε μέ τά μάτια του, γύρισε στόν ἀδελφό του ὁ διακονητής καί, ἀφοῦ ἐξωμολογήθη τήν ἀμαρτία του, κλείσθηκε στό κελλί του καί ἔκλαιε μέχρι τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἦστερα ἀπό μερικά χρόνια ἀπέθαναν καί οἱ δύο πού εἶχαν ἀπομείνει καί εἶδε τούς τέσσερις μαζί στόν Οὐρανό ὁ Ἅγιος Ἐρημίτης. ❖

Ἡ ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς Θεοτόκου

Ο Ὅσιος πατὴρ Γερόντιος συνέστησε τὴν Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ ἐζησε περὶ τὸ 1700. Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε ἐρημικὸ βίον, ἔμεινε μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του στὸ ἐπάνω μέρος τῆς Σκήτης, ὅπου ἔκτισε μικρὸ ἡσυχαστήριον μετὰ ἐκκλησίαν στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος.

Ο ὑποτακτικὸς τοῦ Ἁγίου, ἐπειδὴ ἐστενοχωρεῖτο καὶ δυσφοροῦσε, διότι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι καὶ δύσβατο δρόμον, συμβούλευε τὸν Γέροντα νὰ κατέλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ χαμηλότερα μέρη τῆς Σκήτης, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ περισσότεροι ἀδελφοί.

Ο θεῖος πατὴρ ὅμως τὸν παρηγοροῦσε καὶ τὸν προέτρεπε: "Κάνε ἀκόμα λίγη ὑπομονή, ἀδελφέ, καὶ μὴν κουράζεσαι νὰ κάμνης αὐτὸ τὸ θεάρεστο ἔργον, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ λάβῃς μεγάλο μισθόν. Δὲν θὰ παύσουμε νὰ προστρέχουμε στὴν ἀκοίμητη Προστάτιδα καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ βεβαία ἐλπίδα μας, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκον, τῆς ὁποίας κληρὸς εἶναι τὸ "Ἅγιον τοῦτο Ὄρος. Αὐτὴ θὰ οἰκονομήσῃ τὸ συμφέρον τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Κυρίου, πού μετὰ πίστη καὶ πόθον τὴν ἐπικαλοῦνται".

Μετὰ ἀπὸ ἔκτενεις καὶ μακροχρόνιες προσευχὰς πρὸς τὴν πανάχραντη Θεομήτορα, μιὰ νύχτα φάνηκε στὸν Γέροντα ἡ Θεοτόκος καὶ τοῦ λέγει: "Τοῦ λοιποῦ παύσασθε λυπούμενοι διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὕδατος καὶ ἀποβάλατε τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν λύπην. Ἀπέλθετε ὀλίγον κάτωθεν τοῦ καθίσματος ὑμῶν εἰς τὸν δεῖνα τόπον καὶ, ἀφοῦ σκάψετε ὀλίγον, θέλετε εὑρεῖν τὸ ποθοῦμενον".

Τὸ πρῶν φανέρωσε ὁ Ἅγιος Γέρον τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε στὸν μαθητὴν του, χάρηκαν καὶ πῆγαν

στὸν ὀρισθέντα τόπον. Ἐσκαψαν λίγο καί, ὡς τοῦ θαύματος, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ὑπόσχεσιν τῆς δυναμένης ὅλα ὅσα θέλει Μητρός τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἤϊραν ἀφθονοῦ νερό, διαυγές, γλυκόν, πόσιμον, ἱαματικόν. Ἠπῖαν καὶ ὑπερευχαρίστησαν τὴν ὑπερένδοξον Θεομήτορα γιὰ τὴν ταχεῖα ἐπίσκεψιν καὶ ἀντίληψιν τῆς.

Μετὰ ἀπὸ κάμποσον καιρὸν ἄρχισε ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Ὁσίου νὰ φυτεύῃ λίγα λάχανα χαμηλότερα ἀπὸ τὸ εὑρεθέν νερό καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιῇ καὶ γιὰ πλύσιμον ρούχων, ὅποτε σταμάτησε τὸ νερό καὶ ξεράθηκε ἡ πηγὴ. Οἱ Πατέρες τότε λυπήθηκαν πολὺ γιὰ τὴν παρ' ἐλπίδα στέρησιν τοῦ νεροῦ καὶ ἄρχισαν πάλιν ἐκτενεῖς, μετὰ δακρύων, ἰκεσίαις πρὸς τὴν πανύμνητον Δέσποινα Θεοτόκον.

Εκεῖνη φάνηκε πάλιν σὲ ὄραμα στὸν ἅγιον Γέροντα καὶ τοῦ λέει: "Ἐγὼ σὰς ἔδωκα τὸ νερό μόνον διὰ πόσιν καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωοτροφίας, ἀλλὰ ἐσεῖς ἐπιδοθήκατε σὲ περισπασμούς καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε σὲ ἄλλες περιττὰς ἀπασχολήσεις. Ἀπὸ τώρα, ἐκτὸς ἀπὸ πόσιν καὶ τὴν ἄλλη ζωοτροφία, νὰ μὴ το μεταχειρισθῆτε διὰ τίποτε ἄλλο. Πηγαίνετε πάλιν στὸν ἴδιον τόπον καὶ ἀφοῦ σκάψετε θὰ βρῆτε τὸ ζητούμενον".

Ετσι, ἔκαμαν κατὰ τὸν λόγον τῆς Παναγίας Θεοτόκου, καὶ ἤϊραν τὸ νερό, ἀλλὰ ὄχι, ὅπως πρῖν, κοντὰ στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ἀφθονοῦ, ἀλλὰ βαθύτερα, ὡς δύο ὄργυιαι, ὅπως σώζεται καὶ φαίνεται ὡς σήμερον, τὸ ὁποῖον οἱ Πατέρες τιμοῦν ὡς ἁγίασμα. Ἄλλ' ὡς τῶν θαυμασιῶν τῆς Παντανάσσης Μητροπαρθένου Θεοτόκου, ἀπὸ τρεῖς πιθαμὰς οὔτε αὐξάνει, οὔτε ἐλαττώνεται καὶ μένει πάντοτε στὴν ἴδιαν ποσότητα. Καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ ἐξαντληθῆ γιὰ κάποια ἀνάγκη ὅλον, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται στὴν ἴδιαν ποσότητα καὶ στὸ ἴδιον μέτρο. ☩

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

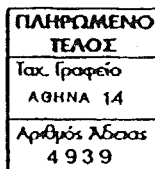
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με